

[Hauch.]

som udløber paa Onsdag, skal forlænges indtil den 15. Juli. Dette er i god Overensstemmelse med den Opfattelse, som ogsaa fandt Udtryk gennem de Udtalelser, jeg fremsatte ved Sagens første Behandling, idet jeg henviste til, at det maatte siges at være urimeligt at opretholde denne Rente-lov uændret; man maatte erindre, at Rente-loven i sin Tid blev forelagt og vedtaget under en bestemt Forudsætning, som ikke eksisterer mere, nemlig den, at man ved denne Rente-lov i Forbindelse med andre Foranstaltninger naaede til Gennemførelse af Konverteringen. Naar man har valgt den 15. Juli, er det ud fra et Synspunkt, som jeg i al Korhed skal gøre Rede for. Det er nemlig det Synspunkt, at det vilde være grumme uheldigt, dersom Rente-loven faldt væk 1. Maj, idet Banker og Sparekasser saa vilde staa uden nogen Forberedelse af den Stilling, de skulde tage, naar Rente-loven faldt bort.

Vi har, hvilket ogsaa fremgaar af Betænkningens Bilag, faaet Henvendelser baade fra Sparekasserne og fra Bankerne, hvori de har gjort gældende, at Rente-loven navnlig for Sparekassernes Vedkommende vilde føre til, at Indskuddene svandt ind, naar Obligationskurserne faldt — og de er jo desværre faldet —, idet Fristelsen til at udtage Midler af Sparekasserne selvfølgelig da vilde vokse, fordi den effektive Rente, som kunde opnaas ved Køb af Kreditforeningsobligationer, kom til at ligge væsentlig højere end den Rente, man kunde opnaa ved at lade sine Penge staa i Sparekasserne til 3½ pCt. — efter den nuværende Lov den højeste Rente, man kan opnaa, endog naar Pengene staaar paa Opsigelse. De Overvejelser inden for Venstre, som har ført til dette Forslag, er ikke upaavirkede af denne Omstændighed, og jeg vilde dog tro, at den høje Regering heller ikke er ganske uden Øre for Betragtninger af den Art. Hertil kommer, at det er langt lettere for dem, der har større Indskud i en Sparekasse, at udnytte den Forskel, der er mellem Forrentningen i Sparekassen og den Forrentning, man kan opnaa ved Anlæg af Pengene i Kreditforeningsobligationer, end det er for den lille Sparer. Den lille Sparer med de hundrede eller ganske faa Hundrede Kroner i Sparekassen er slet ikke i Stand til at udnytte disse Forhold paa samme Maade som den store Indskyder. Det er de Betragtninger, man har fremført i mit Parti, og som sluttelig har givet sig Udslag i en Beslutning om, at man vilde sætte den 15. Juli som Udløbstermin for Rente-loven,

ogsaa under Hensyn til, at Sparekassernes og Bankernes ansvarlige Ledelser har erklæret over for Udvalget — det er navnlig fra Sparekassernes Side meget stærkt fremhævet —, at de vil være i Stand til at ordne sig inden for den Tidsfrist, der her er Tale om. I øvrigt har vi det bestemte Indtryk — hvilket ogsaa fremgaar af Betænkningen —, at Sparekasserne virkelig her vil gøre en Indsats og foranledige, at der, selv om Rente-loven bortfalder, ikke indtræder nogen væsentlig Stigning af Renten; dersom der overhovedet indtræder nogen Stigning — saaledes har man udtrykt sig —, faar vi i hvert Fald ikke nogen væsentlig Stigning af Forrentningen af de almindelige Indskud i Sparekasserne. Saadan ligger Forholdene med Hensyn til den her foreslaaede Ændring.

Disse Ændringsforslag kom til Forhandling i Udvalget, og de Udvalgsmedlemmer, som repræsenterede Regeringspartierne, sagde — ganske naturligt, det var der ikke noget at sige til —, at de saa sig ikke i Stand til at udtale sig om disse Ændringsforslag, før de havde hørt, hvilken Stilling den høje Regering tog dertil. Vi fik derfor et Samraad med den højtærede Statsminister, der til dette Samraad medtog de Ministre, som berøres af det foreliggende Lovgivningsarbejde. Jeg kan uden at bruge for stærke Ord sige, at vi i Samraadet ikke fandt nogen som helst Forstaaelse fra Regeringens Side over for de Ændringsforslag, som Partiet havde stillet. Man indtog det Standpunkt fra Regeringens Side, og det mente man paa det Tidspunkt i hvert Fald var et forstandigt politisk Standpunkt, at man sagde: Derom kan der aldeles ikke være Tale; vi er villige til at gennemføre Lovforslaget i den Skikkelse, der finder Udtryk i det Søndagsbrev, som jeg gentagne Gange har omtalt.

Over for det Standpunkt, som Partiet Venstre efter moden Overvejelse havde taget til hele denne Sag, stillede Regeringens Repræsentanter sig altsaa ganske afvisende, og over for Rente-lovens Udløb til 15. Juli var det samme i Virkeligheden Tilfældet. Det blev ganske særlig Tilfældet i et paafølgende Møde i Udvalget, hvor jeg havde Lejlighed til at spørge Regeringspartiernes Repræsentanter, hvad deres Stilling var med Hensyn til Rente-loven. Dertil erklærede de, at det Lovforslag, der forelaa her i Landstinget, gav Udtryk for deres Opfattelse i denne Sag, og saa længe man fra Venstres Side opretholdt den 15. Juli, fandt man fra Regeringspartiernes Side ikke nogen som helst Anledning til overhovedet at drøfte